

Městský soud v Praze
Spálená 6/2
12000 Praha 2

prostřednictvím

Obvodního soudu pro Prahu 5
náměstí Kinských 234/5
15000 Praha 5

Sp. zn. 37 Nt 5700/2014

V Praze dne 25. února 2014

Obviněný:

Mgr. Bc. David MICHAL, nar. [REDAKCE]
[REDAKCE]

Obhájce:

JUDr. Roman Lamka, Ph.D., advokát
ev. č. ČAK 12098
se sídlem Praha 9, Kovářská 488/16, PSČ 190 00

ODŮVODNĚNÍ

stížnosti proti usnesení soudce Obvodního soudu pro Prahu 5, ze dne 14. února 2014, sp. zn. 37 Nt 5703/2014, který uložil podle § 77a odst. 1 tr. řádu obviněnému Mgr. Bc. Davidu Michalovi, nar. [REDAKCE], omezení spočívající v zákazu vycestování do zahraničí.

I.

Proti Usnesení podal dne 17. 2. 2014 obviněný prostřednictvím svého obhájce v zákonem stanovené lhůtě stížnost, k níž připojuje následující o d ů v o d n ě n í:

II.

Předně, stran samotného zahájení trestního stíhání nutno uvést, že **obviněný odmítá, že by se dopustil trestné činnosti, toto nevyplývá ani z důkazů shromážděných policejním orgánem, a proto své trestné stíhání považuje za nezákonné.**

V usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 13. 02. 2014 je obviněnému kladeno za vinu, že měl od roku 2007 do roku 2012 řídit společnost NEOGRAPH, a.s. a zastupovat obviněného Ivo Rittiga, společnost Cokeville Assets a JUDr. Petera Kmetě, a konečně Dopravní podnik hl. m. Praha a.s., čímž jsem tedy jako člen organizované skupiny působící ve více státech společně s ostatními obviněnými zastírat původ a jinak usilovat, aby bylo podstatně ztíženo a znemožněno zjištění původu věci, která byla získána trestným činem. Z odůvodnění usnesení však nevyplývají žádné konkrétní důkazy, které by prokazovaly, že obviněný tyto osoby zastupoval přímo v souvislosti s vyšetřovanou věcí nebo že osobně sepisoval smlouvy, jejichž uzavřením mělo dojít ke spáchání tzv. zdrojového trestného činu nebo následně ke spáchání trestného činu legalizace výnosů z trestného činu, nebo že by dal k jejich sepisu pokyn. Podrobně se však obviněný vyjádří v odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání.

III.

Obviněný nesouhlasí s napadeným usnesením, které je nepřezkoumatelné, ale především zcela nedůvodné.

Napadené usnesení obsahuje odůvodnění tak zanedbatelného rozsahu a kvality, že není možno se s ním spokojit ani v případě, že je součástí usnesení rozhodujícího o podstatně méně důležitých právech, nežli je osobní svoboda člověka. V daném usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 je, mimo velkého množství překopírovaných textů z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 13. 2. 2014, **jediné odůvodnění** tohoto rozhodnutí:

„Ze všech výše uvedených právních a skutkových zjištění je nepochybné, že jsou splněny všechny zákonné podmínky pro vydání omezení spočívajícího v zákazu vycestování do zahraničí podle § 77a trestního řádu. Státní zástupce považuje vydání takového příkazu za zcela nezbytné pro zajištění osobní přítomnosti obviněného na území České republiky, která v současné chvíli podmiňuje naplnění účelu trestního řízení, přičemž tohoto cíle nelze dosáhnout jinými prostředky bez omezení osobní svobody, a to zejména s ohledem na shora uvedená skutková zjištění a s nimi korespondující právní kvalifikaci použitou policejním orgánem v usnesení dle § 160 odst. 1 tr. řádu ze dne 13. 2. 2014.

Podle § 77a odst. 1 tr. řádu je-li vedeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje dvě léta, nebo pro trestný čin spáchaný z nedbalosti, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje tři léta, může soud a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce uložit omezení spočívající v zákazu vycestování do zahraničí, je-li to nezbytné pro dosažení účelu trestního řízení.

Soudce přezkoumal návrh státního zástupce a obsah spisového materiálu shledal návrh důvodným.

Obviněný je stíhán pro závažnou trestnou činnost, za níž mu při aktuální právní kvalifikaci hrozí trest odnětí svobody v sazbě od 3 do 8 let. Vzhledem k výše konstatovaným skutečnostem se zákaz vycestování do zahraničí za daných okolností jeví jako nezbytné a zároveň adekvátní opatření k zajištění dalšího průběhu trestního řízení, neboť osobní svobodu obviněného omezuje pouze v míře nutné k zajištění uvedeného cíle.“

Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného usnesení neobsahuje ani jednu z náležitostí ust. § 134 odst. 2 trestního řádu, a nevyplývá z něho tudíž ani vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé (III. ÚS 271/96), je takové rozhodnutí nepřezkoumatelným. Mezi základní principy právního státu patří nepochybně i vyloučení libovůle při rozhodování soudů. Proto soudy rozhodující o omezení spočívající v zákazu vycestování do zahraničí podle § 77a trestního řádu musí přezkoumatelným způsobem odůvodnit, z jakých důvodů převyšuje zájem na objasňování trestného činu nad zájmem garantovaného práva jednotlivce a v daném případě advokáta. Pokud tak soudy neučiní, jako v tomto konkrétním případě, porušují zásady řádného a spravedlivého procesu zaručeného stěžovateli čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tímto postupem zasahují do dalších práv garantujících zákonný průběh trestního řízení.

Odůvodnění usnesení neobsahuje rovněž jedinou konkrétní skutečnost, z níž je možné usoudit, že obviněný bude mařit probíhající vyšetřování tím, že by vycestoval do zahraničí, ačkoliv posouzení takových skutečností je zásadní náležitostí rozhodnutí soudce o uložení omezení spočívající zákazu vycestování. Soudce Obvodního soudu pro Prahu 5 se tak vůbec nezabýval tím, jaké jsou rodinné, majetkové a výdělečné poměry obviněného, chováním obviněného před vydáním rozhodnutím, které by naznačovalo reálnou hrozbu, že obviněný vycestuje do zahraničí a bude mařit průběh trestního řízení, či nemožností dosáhnout sledovaného cíle méně omezujícím způsobem (v souladu se zásadou přiměřenosti).

Pokud by se soudce skutečně zabýval výše uvedenými skutečnostmi, došel by nutně k závěru, že uložení zákazu je nedůvodné. Soudci přitom nic nebránilo v tom, aby v zájmu objektivního rozhodování obviněného vyslechnul, případně od něj či jeho obhájce vyžádal vyjádření, případně i s konkrétními listinami (zejména k jeho osobním, rodinným, majetkovým poměrům).

Obviněný proto nyní uvádí, že nemá důvod vycestovat do zahraničí na déle než přechodnou dobu, jelikož v České republice má obviněný dům, rodinu, manželku, která zde podniká, jeho nezletilé děti zde chodí do školy, obviněný zde podniká (výkon advokacie), má zde své rodiče a sourozence.

Obviněným svým chováním nezavdal ani pochybnost o tom, že by jakýmkoliv ohrozil průběh trestního řízení, byť bylo obecně známo, že je jednou z osob, na které bylo podáno trestní oznámení Dopravním podnikem hl. m. Praha, akciová společností již v srpnu 2012, právě kvůli údajnému podezření ze spáchání trestného činu legalizace výnosů v trestním řízení. Proto není zřejmé, proč by nyní musela být jeho osobní přítomnost nyní vynucována tímto způsobem.

Pokud soudce argumentuje pouze a jenom hrozbou vysokého trestu, ačkoliv trestní řízení ohledně tzv. zdrojového trestného činu je pouze ve stadiu přípravného řízení, není toto zcela adekvátní. K tomu obviněný poukazuje navíc, že v této trestní věci je několik obviněných, u nichž hrozba vysokého trestu není důvodem k uložení omezení spočívajícího v zákazu vycestování např. obviněný Ing. Martin Dvořák, Ing. Ivo Štika atd.

K přiměřenosti zásahu obviněný uvádí, že obviněný je advokát, který má svou českou klientelu, pro kterou vykonává výkon advokacie i v zahraničí. Zásah do svobody pohybu a omezení možnosti vycestovat obviněnému, je natolik zásadní, že v případě, že se jedná o osobu obviněného advokáta,

který poskytuje své právní služby i českým klientům v jednotlivých zemích v zahraničí (a potřebuje cestovat), je naprosto ojedinělý a pro soudy doposud taktéž neznámý. Nesetkala se s tímto případem prozatím jak Česká advokátní komora, tak ani jakýkoliv soud v České republice. Za této situace je totiž obviněnému jako advokátovi poměrně zásadním způsobem znemožněno vykonávat svou činnost (právní praxi). Právě za této situace, by měl soud velmi pečlivě a objektivně vážit svá rozhodnutí, ale především odůvodnění a zabývat se nashromážděnými důkazy, procesními postupy a skutkovými zjištěními policejního orgánu a dozorujícího státního zastupitelství, jakož i konkrétní obavou, proč by se obviněný vyhýbal trestnímu stíhání.

IV.

Obviněný rovněž žádá odvolací soud, aby se zabýval i tou skutečností, že soudce Obvodního soudu pro Prahu 5 uvádí v napadeném usnesení neurčitě formulace a nepřezkoumatelné fráze policejního orgánu typu: „*Z nahrávek hovorů opatřených ze sledování věci **povolených soudcem okresního soudu ze dnů 27. 3. 2012 a 29. 3. 2012 je zřejmé, že došlo ke schůzce obviněných Ing. Jana Janků, Mgr. Davida Michala a Ivo Rittiga a Mgr. Marka Stubleye***“.

Formulace Obvodního soudu pro Prahu 5, že „z nahrávek hovorů opatřených ze sledování věci povolených soudcem okresního soudu“, je nepřezkoumatelná, není patrné, který soud toto povolení vydal a kdy toto povolení bylo vydáno. Je otázkou, zda jej soudce Obvodního soudu pro Prahu 5 měl v době rozhodování k dispozici, nebo jej neměl při svém rozhodování a další otázkou je i ta skutečnost, zda případné povolení, vydané nějakým okresním soudem vůbec existuje a zda nebylo vydáno později než dne 27. 3. 2012.

V.

Obviněný je přesvědčen, že povinností každého rozhodujícího orgánu je náležitě dbát, aby každý zásah do svobody vycestovat z území státu byl ve světle individuálních okolností případu opodstatněný a přiměřený. V daném konkrétním případě se takto nestalo, usnesení soudce Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 37 Nt 5700/2014, ze dne 14. 2. 2014 považují obviněný za nezákonné, nepřezkoumatelné a zejména nedůvodné a proto

n a v r h u j e

aby Městský soud v Praze napadené usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5, ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. 37 Nt 5700/2014 zrušil.

Mgr. Bc. David Michal